

nævnte for et Øjeblik siden, hvad der skete i Sønderjylland, og det, som i sin Tid gav mig Anledning til at spørge mig selv, om det nu ogsaa var, som det skulde være, paa dette Omraade.

Men medens der altsaa ved visse Lejligheder synes at have været Mangel paa Aktivitet fra Sagførerraadets Side, maa jeg indrømme, at der ogsaa har været Eksempler paa en mere virksom Indgriben. Jeg nævner f. Eks. den Ivrighed, hvormed Sagførerraadet optraadte i Dagene efter Sagførersamfundets sidste Mødeovre i Odense, hvor man tog frem til en Slags offentlig Afstraffelse et Medlem af Sagførersamfundet, der, saa vidt jeg erindrer, havde tilladt sig at give et Par Blade Meddelelser om Behandlingen af en Sag ved dette Møde. Man skred ind, jeg husker ikke, om det var med en Irettesættelse eller Advarsel, eller hvad det var, men der var i hvert Fald Strid indenfor Kredsen, og den Virksomhed, der ved denne Lejlighed, saa vidt jeg kunde følge den, blev udfoldet fra Sagførerraadets Side, forekommer mig at være unødigt streng. Vi staaer nemlig her overfor en offentlig Institution, en privilegeret Fagforening, hvis Medlemmer indtager en Særstilling i vort Samfund, en Organisation, der er indstiftet ved Lov, og hvorom der er truffet forskellige vigtige Bestemmelser. Det forekommer mig, at det ikke vilde være urimeligt, om der var Adgang for det offentlige til at erfare et og andet om, hvad der foregaar og behandles ved denne Organisations almindelige Møder, og jeg kunde altsaa ønske, at Justitsministeren maatte finde Anledning til nogle yderligere Udtalelser herom overfor Folketinget. I denne Forbindelse kunde jeg ønske at spørge — jeg er nemlig ikke ganske klar over det —, om Sagførerraadet afgiver Beretning til Justitsministeriet. Hvis det ikke er Tilfældet, kunde jeg ønske overvejet i det kommende Udvalg, om det ikke vilde være rigtigt at vedtage en Lovbestemmelse, der gjorde det til Pligt for Sagførerraadet en Gang aarlig at afgive Beretning til Justitsministeriet om den Virksomhed, der er udførelt fra Raadets Side i det forløbne Aar.

Endnu ønsker jeg med Hensyn til Sagførerraadet og de Bestemmelser i Loven, der vedrører Sagførerne, at sige, at da man i sin Tid etablerede dette Privilegium for Sagførerne i vort Land, pyntede man paa dette Forhold ved at indsatte i Retsplejeloven en Paragraf, der fik Nr. 135, og hvori det bestemtes, at der skulde være Adgang til for ubemidlede ved visse Lej-

ligheder gratis at faa udfærdiget Skrivelser og lignende hos Landets Sagførere. Politimestrene fik Adgang til at henvise ubemidlede Folk, der meldte sig med Klager over et eller andet, til Kredsens Sagførere efter Tur med Paalæg til disse om gratis at affatte Besværinger til Myndigheder, Ansøgninger om fri Proces, Forligsindkaldelser og Stævninger i borgerlige Sager. Det vil sikkert have nogen Interesse at faa klaret det Spørgsmaal, i hvor stor Udstrækning denne Paragraf er blevet benyttet. Jeg vilde i hvert Fald meget gerne vide Besked med, hvad den almindelige Befolkning har faaet ud af denne Paragraf, om der overhovedet er kommet noget ud af den.

I Lovforslagets § 129 er foreslaaet en Bestemmelse, som tiltaler mig, fordi jeg ser den som et Led i Bestræbelserne for at forbedre Anklageprincippet. Det er en Bestemmelse om, at Politimesteren eller hans faste Fuldmægtig som Regel skal være til Stede i Retsmøderne. Dette billiger jeg ganske, jeg betragter det som et Fremskridt, at en saadan Bestemmelse indføres; men det er vist fuldstændig rigtigt, naar Justitsministeren i sin Forelæggelsestale gjorde opmærksom paa, at den maaske nok vilde vække Modsigelse omkring hos Politimestrene. Jeg har det Indtryk, at Politimestrene slet ikke har saa lidt at bestille, mange Steder vist endogsaa temmelig meget, og selv om man nu aflaster Politimesterembedet for Udlægs- og Udpantningsforretningerne, vil der vist alligevel blive saa meget tilbage, at denne Bestemmelse i adskillige Kredse vil volde Besvær og maaske give Anledning til Krav om øget Personale, og det er jo et Krav, som vi her paa Rigsdagen ikke gerne vil se fremkomme. Imidlertid skal jeg her indskrænke mig til at udtale Ønsket om, at det maa lykkes at gennemføre denne Bestemmelse, og at den saa ikke vil vise sig at volde de Besværligheder, som der maaske paa Forhaand kan være Grund til at vente.

I Forbindelse med Omtalen af Politimesterarbejdet, Politikredsene og Politimestrenes Pligt til at møde i Retten, ønsker jeg at minde om, at ved Retsplejelovens Gennemførelse og i Tiden derefter var der stærke Bestræbelser fremme i Retning af at sammenlægge Retskredse og Politikredse. Omkring i Landet har man ræsonneret som saa: Det maa vel være noget, der skal til, noget, vi skal igennem, det er en Slags nødvendig Betaling for den store og gode Retsreform. Men disse